

עפ"ת (מרכז) 4911-08-25 - אדם אזברגה נ' מדינת ישראל

עפ"ת (מרכז) 4911-08-25 - אדם אזברגה נ' מדינת ישראל מחוזי מרכז

עפ"ת (מרכז) 4911-08-25

אדם אזברגה

נגד

מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

[11.09.2025]

כבוד השופט עמית מיכלס

פסק דין

1. לפניי ערעור על פסק דינו של בית המשפט לתעבורה מרכז (השופט א' בועז) מיום 16.5.2024 ומיום 9.4.2025

(פ"ל 4655-02-24), במסגרתו הורשע המערער בעבירות שעניינן נהיגה ללא רישיון נהיגה ונהיגה ברכב ללא ביטוח

והוטלו העונשים הבאים:

א. קנס בסך של 2500 ₪.

ב. פסילה בפועל של רישיונו לתקופה של 10 חודשים.

ג. פסילה על תנאי של חודשים שלא יעבור במשך שנתיים "את אותה עבירה בה הורשע או עבירה של תוספת ראשונה

או שנייה".

ד. הפעלה באופן חופף עונש מותנה של פסילת רישיון הנהיגה למשך 3 חודשים בהתאם לגזר דינו של בית משפט

השלום לתעבורה בפתח תקווה מיום 23.10.22 בתת"ע 4541-03-22.

2. הכרעת הדין המרשיעה ניתנה ביום 16.5.2024 בהעדרו של המערער, שזומן לדיון כדין אולם לא התייצב אליו, זאת

מכח סעיף 240 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב - 1982 (להלן: החסד"פ). עוד באותו היום טענה

המשיבה לעונש והוטלו על המערער העונשים כמפורט לעיל.

ביום 29.7.2024 הגיש המערער לבית משפט קמא בקשה לביטול פסק הדין ולעיכוב ביצוע העונש מהטעם שבמועד

מתן פסק הדין היה מצוי בחופשת מחלה ובטענה שלא ייגרם כל נזק ככל שפסק הדין יבוטל. בית משפט קמא הורה

על עיכוב ביצוע גזר הדין וקבע דיון בבקשה. בדיון מיום 22.8.2024 בוטל גזר הדין, בהתאם לאישורים רפואיים

שהוצגו, והדיון נדחה לטיעונים לעונש ליום 25.12.2024, תוך שצוין כי נוכחות המערער היא חובה. על אף האמור,

המערער לא התייצב לדיון הנדחה, ואף לא לשני דיונים שנקבעו לאחר מכן, זאת חרף אזהרות בדבר האפשרות שיוצא

נגדו צו הבאה וכי ניתן יהיה לדון אותו בהעדרו. בדיון מיום 9.3.2025 נרשם מפורשות שככל שהמערער לא יתייצב

לדיון הבא אזי יושב גזר הדין על כנו (ש' 9-13 לפרוטוקול).

ביום 9.4.2025 התקיים דיון נוסף, אליו לא התייצב המערער. לטענת ב"כ המערער, שנכח בדיון, המערער חלה, אולם טענה זו לא נתמכה באישור רפואי. בנסיבות אלו ניתנה החלטה על השבת גזר הדין על כנו. בגין החלטה זו הוגש ביום 4.8.2025 הערעור ולצדו בקשה לעיכוב ביצוע העונש.

3. לטענת ב"כ המערער, המערער לא התייצב לדיון מיום 9.4.2025 בשל מצבו הרפואי וצירף אישור מחלה (נספח 5 להודעת הערעור). כן הוסיף כי למשיבה לא ייגרם כל נזק אם פסק הדין יבוטל ויתאפשר למערער לקבל את יומו בבית המשפט ולטעון לחפותו. לשיטתו, זכותו של המערער להשמיע טענותיו קופחה ונקבעה אשמתו חרף טענותיו החזקות והמוצדקות. על כך הוסיף וטען, שגם אם נפל פגם פרוצדוראלי בהתנהלות המערער, הרי שיש להסתכל על הדברים מתוך אספקלריה מהותית ולא פורמאלית ולהעדיף את שיקולי הצדק על פני שיקול סופיות הדיון.

4. המשיבה התנגדה לבקשה לעיכוב ביצוע העונש וביקשה לדחות את הערעור על הסף, בהדגישה את האיחור בהגשת הערעור, מבלי שהוגשה בקשה להארכת מועד וללא כל התייחסות לאיחור בהגשה; את התנהלות המערער במסגרת ההליך בבית משפט לתעבורה, שם לא התייצב לדיונים ב-8 ישיבות; וכן את העובדה שהמערער עושה דין לעצמו ולא מילא עד כה אחר הוראות גזר הדין, לרבות תשלום הקנס והפקדת רישיון הנהיגה, זאת מבלי שפנה בבקשה כלשהי בנושא.

5. על יסוד הנימוקים שעמדו בבסיס תגובת המשיבה, נדחתה הבקשה לעיכוב ביצוע, ונקבע כי "המערער יגיב לעתירת המשיבה לדחיית הערעור על הסף עקב הגשתו לאחר חלוף המועד ללא בקשה להארכתו עד יום 18.8.2025" (החלטת השופט א' ברנד, 11.8.2025). על אף שהחלטה זו הומצאה לב"כ המערער, לא נתקבלה כל תגובה מצדו. לפיכך, ביום 19.8.2025 ניתנה החלטה שנייה בגדרה נדרש המערער פעם נוספת להשיב עד ליום 24.8.2025 לבקשה לדחיית הערעור על הסף, שאם לא כן, "תישקל מחיקת הערעור על הסף מהטעמים שהובאו בבקשת המשיבה" (החלטת השופטת כ' בן אליעזר). חרף האמור, לא נתקבלה עד היום כל תגובה מצד המערער.

6. לאחר שנתתי דעתי לנימוקי הערעור, לתגובת המשיבה לרבות בקשתה לדחיית הערעור על הסף, לגזר דינו ולהחלטת בית משפט קמא מיום 9.4.2025, להחלטות בית משפט זה מהימים 11.8.2025 ו-19.8.2025, ולהתנהלות המערער, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הערעור להידחות על הסף.

כידוע, בהתאם להוראות סעיף 199 לחסד"פ, ערעור פלילי יש להגיש תוך 45 יום מיום מתן פסק הדין. סעיף 201 לחסד"פ מסמך את בית המשפט ליתן רשות להגשת ערעור אף מעבר לתקופה זו, אך זאת "לבקשת מערער". על כך הוסיפה ההלכה הפסוקה כי על המבקש הארכת מועד להצביע על "טעם ממשי המניח את הדעת" לאיחור ולבקשת ההארכה וכי "...בגדרי השיקולים המנחים לבחינת קיומו של טעם כאמור באים, בין היתר, הנימוק לאיחור; משך האיחור; סיכויי הערעור בהליך העיקרי; האינטרס הציבורי בהכרעה בו; חשיבותן של הזכויות העלולות להיפגע מאי-הכרעה; וקיומו של חשש לעיוות דין במידה שתיחסם בפני המבקש הדלת המובילה מן הפרוזדור אל הטרקלין של ההליך העיקרי" [ע"פ 6955/15 בלאו נ' עיריית חיפה, פסקה 8 (16.6.2016)].

בענייננו, ההחלטה ש"חידשה" את גזר הדין ניתנה ביום 9.4.2025 ואילו הערעור הוגש ביום 24.8.2025, כלומר, בחלוף למעלה מארבעה חודשים מאז ניתנה ההחלטה ולמעלה משלושה חודשים לאחר שגזר הדין הפך חלוט. על אף האיחור הניכר, לא הוגשה מטעם המערער כל בקשה להארכת מועד להגשת הערעור, אף לא במועד הגשת הערעור, ועיון בהודעת הערעור מעלה כי ב"כ המערער כלל לא התייחס לעניין זה. בנסיבות אלו, משלא הוגשה בקשה כאמור, ומשלא ניתן כל טעם, לא כל שכן טעם ממשי, להגשת הערעור באיחור, הרי שלערעור אין זכות קיום.

יתרה מכך, עיון בהודעת הערעור מלמד כי מדובר בהודעת ערעור פורמלית הנעדרת הנמקה, למעט טענה כללית, שלא בוארה, ולפיה למערער "טענות הגנה חזקות ומוצדקות כנגד העבירה" (סעיף 6 להודעת הערעור). אף טענתו של המערער לפיה לא ניתן לו יומו בבית משפט קמא נעדרת כל בסיס, בהינתן שניתנו לו הזדמנויות חוזרות ונשנות להשמיע את טיעוניו אך הוא לא השכיל לנצלן. המערער נעדר מדיונים אליהם זומן כדין פעם אחר פעם, לרבות בשלב שלאחר ביטול גזר הדין, עד שלבסוף הושב גזר הדין על כנו. בנסיבות המתוארות, מעבר לעובדה שלא עלה בידי המערער להצביע על אינטרס ציבורי לשמיעת הערעור לגופו, נראה שאף סיכויי הערעור להתקבל נמוכים. כפי שצוין, המערער נדרש על ידי בית משפט זה, יותר מפעם אחת, להתייחס לאיחור בהגשת הערעור ולבקשת המשיבה לדחיית הערעור על הסף, אולם הוא נמנע מלעשות כן. מחדל זה מצטרף לאי הגשת הבקשה להארכת מועד מלכתחילה, ותומך אף הוא במסקנה לדחיית הערעור על הסף.

7. אשר על כן, מכל הטעמים שצוינו לעיל אני מקבל את בקשת המשיבה ומורה על דחיית הערעור על הסף. ניתנה היום, י"ח אלול תשפ"ה, 11 ספטמבר 2025, בהעדר הצדדים.